

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவைசு. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

REPUBLIQUE FRANÇAISE

Liberté - Egalité - Fraternité

VITTAGAM

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
TAMIL PANDIT
JAFFNA
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction:—

RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM NO. 4, Pondichery.நத்தம்போற் கேடு முளதாசுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க்க் கல்லா லரிது. குறள்.

காசியாலயம்:—

அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி
நெ. 4, புதுவை.

VOL. I.

புதுவை, பவ-வ்ரு ஆனி-மீ ௨௨-௨ (5-7-34)

No. 32.

திருமந்திரம்

விண்ணின் றிழிந்து வினைக்கீடாய் மெய்கொண்டே
தண்ணின்ற தானைத் தலைக்காவல் முன்வைத்து
வுண்ணின் றுருக்கியோ ரொப்பிலா வானந்தக்
கண்ணின் று காட்டிக் களிம்புறுத் தானே.

களிம்புறுத் தானைங்கள் கண்ணுதல் நந்தி
களிம்புறுத் தானருட் கண்விழிப் பித்துக்
களிம்புறு காது கதிரோளி காட்டிப்
பளிங்கிற் பவளம் பதித்தான் பத்யே.

மலங்களைத் தாமென மாற்றி யருளித்
தலங்களைத் தானற் சதாசிவ மான
புலங்களைத் தானப் பொதுவினு ணந்தியே
நலங்களைத் தானுண் ணயந்தா னறிந்தே.

வித்தகம் தமிழம்

யாழ்ப்பாணம் புன்னாலைக்கட்டுவன்
வித்துவான் ப்ரம்மபுரீ சி. கணேசையர்

அவர்கள் எழுதியது

(பதிப்புரிமை கட்டுரை ஆசிரியர்க்கே உரியது)

(31-ம் வாரத்தொடர்ச்சி).

இவருடைய பாடலின் சிறப்பு உணர்தற்காகச் சிலகாட்டுதல் :—

நல்லை வெண்பா

கந்துகமூர், தானே வேற்கானே வருங் சன்னியரும்
கந்துகமூர், திக்களிகூர், நல்லூரே—சந்திரமா
மாலைப் பிழந்தார் மகிழ் பூப்ப வீரையிலோர்
மாலைப் பிழந்தார் மனை.

கந்துகமூர்து ஆணைவேல் காணையர்—கட்டுத்தறிழியும்பு
கந்துகமூர் முற்பட்டுச் செல்லும் யானைப் படையை
யுடைய வேல் வீரர். கந்துகம்—பந்தும் குதிரையும். சந்திர
மாம் மாலைப்பு—பெரிய பொன்னுலகம். சந்திரம்—
பொன். வீரை—கடல். பிழத்தல்—பிளத்தல். முகர வாகர
ஒற்றுமை பற்றிப் பிழத்தல் என்றார்.

நத்த மூரும் கயத்தால் நன்கினை கொள் பாடலத்தால்
சித்தச வேன்போலுந் திருநல்லை—முத்தின்
திருத்தணி மாமலையுந் தின்கோட்டிற் காட்டும்
திருத்தணிமா மலையான் சேர்வு.

நத்தம்—இருள், சங்கு. கயம்—யானை; குளம். கிளை—
கிள்ளை; கொம்பு. பாடலம்—குதிரை; பாதிரி மரம்.
முத்தின் திருத்தணி கைம்மா—முத்தினுற் செய்த திருந்
திய அணியாகிய கிம்புரியை யுடைய யானை. கோடு—உச்சி.
தணிகைமலை—செருத்தணிகைமலை. இவர் பாடிய நல்லைக்
குறவஞ்சியிலும் ஒன்று காட்டுதல் :—

திருவாரு நல்லைநகர்ச் செவ்வேற் பெருமானார்
இருவாலைக் குயத்தியரோ டின்பமுற்ற ரம்மாணை
இருவாலைக் குயத்தியரோ டின்பமுற்ற ராமாயின்
தருவாரோ சட்டிகுடம் சாறுவைக்க வம்மாணை
தருவார் காண் சட்டிகுடம் சாறுவைக்க வம்மாணை.

இருவாலைக் குயத்தியர்—இரண்டு வாலைப் பருவமுடைய
மகளிர். சட்டி—ஒரு திதி. குடம்—சும்பமாதம். சாறு—
திருவிழா. இங்கே இருவாலை என்னும் ஊரிலுள்ள குயத்
தியரும், சட்டியும், குடமும், சாறும் தொனித்தல் காண்க.
இவர் பாடிய தனிச் செய்யுளுள்ளும் ஒன்று காட்டுதல்.

கொடிவளரு மணிமாடக் கோபுரஞ் சூழ் நல்லூரிற் குமரமூர்த்தி
அடியருளத் திருளகல அமரர்முக மலரவா அணிமானீன்ற
கொடியினோடும் பிடியினோடும் குலவுமுடம் பிடியொடுங்—
[கோதண்டமேந்தி
மிடியகல மயிலேறி விடியவந்த தினகரன் போல் மேவினானே.

இச்செய்யுள் மிகவுஞ் சொற்சுவை பொருட்சுவை நிறைந்த
தாய் விளங்குதல் காண்க. இவர் பாடிய ஊஞ்சலிலும் ஒரு
செய்யுள் காட்டுதல் :—

கணகநவ ரத்நமணி மவுலி மின்னக்
கவின் கொணெற்றிச் சட்டியினம் கதிர்கள் காலப்
பனகமணிக் குண்டலங்கள் பகலை வெல்லப்
பணித்தரளத் தொடைநிலவின் பரப்பை யெள்ள
அனக விடைக்கிரங்கிய மேகலைகளார்ப்ப
அடியவரை யஞ்சலெனச் சிலம்பு மார்ப்பத்
தினகர மண்டலமளவு மதில் சூழ் கோவைத்
தேவி திருக்கண்ணகையே யாட ரஞ்சல்.

இன்னும் மானிப்பாயில் அச்சிடப்பட்ட தமிழ் அகராதி
தொகுத்த போது இவரே முதல்வராயிருந்து தொகுத்
தனர் என்ப. இவருக்கு ஒரு மகனும் ஒரு மகளும் உண்டு
என்பர். மகன் பெயர் இராமலிங்கமுதலியார். இவர் தமிழ்
நன்கு கற்றவர் என்றும் பிரபுத்துவ முடையவர் என்றும்
ஆறுமுக நாவலருடைய முதற்பிரசங்கத்தில் அக்கிராசனாதி
பதியாய் இருந்தவர் என்றும் கூறுவர். மகளுடைய மகன்
கந்தப்பிள்ளை என்பவர். இவர் தமது மாதா மஹாகய
சேனாதிராயரிடம் இலக்கண இலக்கியமும் சமய சாஸ்திரங்
களும் கற்றவர்; சிவநேசர்; தருமவான்; பிரபு; சாந்த குண
முடையவர் எனவும் தாமாகவும் சன்னாகம் முருகேச பண்
டிதர் வாயிலாகவும் தம் ஊரிலும் அயலூரிலும் உள்ள
மாணவர் பலர்க்குத் தமிழ் கற்சித்தவர் எனவும் முதியோர்
சிலர் கூறுவர். “வித்தகம்” ஆசிரியரும், கொழும்பு அரசு
சினர் ஆசிரிய கல்லூரியிலும் வித்தியா நிலையத்திலும்
தமிழ்ப் பண்டிதராயிருந்தவரும், கவித்துவம் வாய்ந்தவரு
மாகிய தென்கோவை ச. கந்தைய பிள்ளையவர்கள் ஷே
கந்தப் பிள்ளையவர்களுக்குத் தெளவித்திரராவர் (தெள
வித்திரன்—மகளுக்கு மகன்.)

(தொடரும்)

பெண்பாற்புலவர்கள்

யாழ்ப்பாணம் வேலணையூர்,
பண்டிதர் திரு கா. பொ. இரத்தினம்.
அவர்கள் எழுதியது

(பதிப்புரிமை கட்டுரை ஆசிரியருக்கே உரியது)

(29-ம் வாரத்தொடர்ச்சி)

பெருங்கோழிநாய்கன்மகள் நக்கண்ணையார்.

பெருங்கோழி நாய்கன் மகளாகிய கண்ணையார் என்னுமிவர் சிறப்புப் பொருளைத் தருமிடைச் சொல்லாகிய 'ந' என்பது கூட்டி நக்கண்ணையார் என அழைக்கப்பட்டார்.

இவர் சோழன் போர்வைக் கோப் பெருநற்கள்ளியைத் தாமாக விரும்பி அவன் வென்றியைப் பாராட்டிப் பாடியுள்ள மூன்று பாக்கள் புறநானூற்றில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலாவது ஒத்த அன்பினர் காமமுறாத வழியும் குணச் சிறப்பின்றித் தாமே காம முற்றுக் கூறிய

“அடிபுனை தொடுகழன் மையணற் காளைக்
[கென்
தொடி கழித் திடுதல்யான் யாயஞ் சுவலே
அடுதோண் முயங்க லவைநா ணுவலே
என்போற் பெருவிதப் புறக வென்றும்
ஒருபாற்படாஅ தாகி
இருபாற்பட்டவம் மைய லாரே”

என்பது.

‘இருபாற்பட்ட’ தென்பதற்கு யாயும், அவையுமாகிய இருகூற்றிற் பட்ட தென்றும், அச்சமும் நானும் உடையளாய் வருந்தும் எனது கூற்றிலும் தில்லாது, என் காதலறிந்து அவனோடு கூட்ட நினைவாத யாய் கூற்றிலும் தில்லாது இருவர் கூற்றிலும் திற்பதென்றும் இருபொருள் கூறலாம். யாயாகிய ஒரு கூற்றினிற்

குமாயின் ‘அடுதோண் முயங்கு தற்கு’ அஞ்சவேண்டா; அவையாகிய ஒரு கூற்றினிற் குமாயின் ‘தொடிகழித்திடுதற்கு’ அஞ்சவேண்டா வென்பது கருத்தாகும்.

அடுத்த செய்யுள் ‘என்னுடைய தலைவன் புல்லரிசிக் கஞ்சியை உண்டா யினும், வலிய தோளினையுடைய வன். அவன்றன் சிறைப்புறத்திருந்தும் யான் அலவணைச் சேராமையால் பொன்றிறத்தைப்பெற்றேன். அவன் போரையேற்றுப் போர்க் களத்திற் புகின் கல்லென்னும் ஒலியையுடைய பேரூரின்கண் தோள்வலி பேசினுடைய முடையராய்ப்போந்த வீரர்க்கு உப்புவிற்பார் அஞ்சத்தக்க ஏற்றிழிவையுடைய துறையை யொப்பான் எனும் பொருளமைந்த,

‘என்னை,

புற்கை யுண்டும் பெருந்தோ ளன்னே
யாமே,
புறஞ்சிறையிருந்தும் பொன்னன் னம்மே
போரெதிர் தென்னை போர்க்களம்

[புகினை

கல்லென் பேரூர் விழவுடை ஆங்கண்
எழுற்றுக் கழிந்த மன்னர்க்கு
உடணர் ரெருஉந் துறையன் னன்னே”

என்பது.

‘என்னை புற்கை யுண்டும் பெருந்தோளானும், யாம் அவன் சிறைப்புறத்திருந்தும் பசப்பைவெல்லமாட்டாமையால் பொன்போன்றன மெனத்தம் வேட்கை மிகுதியால் கூறினாரென்க.

நம்மிடத்தவன் அருள் வையாமை யால் பொன்னன் என அழிந்து கூறினார் என்னுமாம். மற்றச் செய்யுள் ‘என்றலைவனுக்கு ஊரித்தன்மையானும், நாடித்தன்மையானும் ஒரு சாரார் அவனதயல்பாய வென்றியை அவனது வென்றியென்பர். வேறொரு சாரார் அவனது வென்றியன்றென்பர். இருசாராரும் இவ்வாறு வேறுபடக்கூறிய இருநல்வார்த்தையும் நல்லவாயிருந்தன. அவ்வாறவர் கூறினும் யான் சிலம்பார்ப்புடிச்சென்று எம்முடைய மணியின் கணுள்ள பையைப் பொருந்தி நின்று அவனது வென்றியாதல் கண்டேன். எனது கருத்தமைந்தது.

ஏதாவதொன்றைச் சார்ந்து நின்று ஒருவரைப் பார்த்தலும் ஒன்றைக் கேட்டலும் நாணமுடைய குலமகளிர்க் கியல்பாதலின் “போந்தை பொருந்தி நின்றியான் கண்டனன்” எனக்கூறினார்.

“சிற்றினற்றாண் பற்றி நின்மகன், யாண்டளோடு வெனவினவுதி”

எனும்புகளையும் ஈண்டுப்பொருத்தியுணர்க.

(தொடரும்)

சுத்தசாதகம் விலை அரை 2.

திருவாசக உண்மை

விலை அரை 2.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்

புதுவை.

உ
திருவருள் துணை

காலமுண் டாகவே காத்தல்சேய்

துய்மின் கருதரிய

ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்

வானவர் நண்ணரிய

ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்

பிரான்றன் அடியவர்க்கு

மூலபண் டாரம் வழங்குகின்

றன்வந்து முந்தமினே.

(திருவாசகம்)

வித்தகம்

புதுவை,

பவ-௭௭ ஆனி-மீ 22௨

யோகம்

யோகம் என்றால் என்ன? இயல்பாகவே ஒடுகின்ற முச்சை ஒருவகைப் பயிற்சியால் அடக்கிக்கொண்டு வாயோடு கண்ட முடி ஓரிடத்து வீற்றிருத்தலையே யோகம் எனப்போற்றுவர் உலகோர். மற்று அதன் உண்மைதான் யாதோ? எனின், அதுவே இச்சிறிய கட்டுரையில் ஒரு சிறிது கூறுவான் எடுத்துக் கொண்ட பொருளாகும். யோகம் என்பது பொருந்துதல்—ஒன்றுதல் எனப் பொருள்படும். எது ஒன்று வது? எதனோடு ஒன்றுவது? எனின், மனம் மதியோடு ஒன்றுவது என்று

கூறப்படும். மதிபதி ஆசான் மறை சிவம் என்பன ஒன்றே. மனமும் மதியும் இறைவன் திருவடி எனப்படும். இவையே திரோதான பாதமும் குஞ்சித பாதமுமாம் என்க. திரோதானம் = மறைப்பு; திரை; இருள்; மாயை எனப்படும். குஞ்சிதம் = விநோந்திருப்பது; ஒடுங்கியிருப்பது; மறைந்திருப்பது; மறையாய் இருப்பது எனப்படும். அமல ஐகாரம் எனும் அமல நிறை—அமல ஒளி இதுவே என்க. மனம் என்பது திரோதானம். மதி என்பது அருள். “இரு பதமாவது இரவும் பகலும்” என்பது திருமந்திரம் (6ம், தந். திருவருள் வைப்பு, செ. 1.) வியாபகமும் வியாப்பியமும் எனினும் ஆம். மனம் = வியாபகம், திரோதானம். மதி = வியாப்பியம், அருள். மனம் வாசி பிராணன் என்பன ஒன்றே. “வட்ட மிட்டொளிர் பிராணவாயு வெணு நிகளமோடு கமனஞ்செயும் மனமெனும் பெரிய மத்தயானையை” என ஆன்றோரும் கூறினர். யான் எனது என்னும் முனைப்புற்று வேறாக நின்ற லால்-புறமுகப்பட்டு நின்றலால் புலன்களை நிறை முறையின்றி நுகர்ந்து அவச்சலனமடைந்து ஊசலாடுவதால் துன்புறும் மனமானது, சலனம் நிறையோடுடைய மதியுடன் மதியாகிய பதியுடன் ஒன்றிச் சலனமற்று நிற்பதே வாய்மையான யோகம் எனப்படும் என்பது. ஒரு நீரோடையில் காற்றினால் உந்தப்பட்டு அசைந்து கொண்டிருக்கும் தண்ணீருக்கு ஒப்பானது மனம் என்பது. மதி எனிலோ, சலனம் நிறையோடு உடையது. நிறை என்றால் அற்றது—அசைவற்றது என்ப. (நிறு + ஐ = நிறை.) அவச்சலனம் அற்றது, அசையாமல் அசைவது என்பதே பொருளாகும். அமல ஐகாரம் எனப்படுவது இதுவே என்க. இதனாற்றான் நிறை மறை எனப்பட்டது என்க. அது தான் மறைந்திருப்பது—பிறர் அறியாமல் இருப்பது—இரகசியப் பொருளாய் இருப்பது என்க.

“நிறை எனப்படுவது மறை; பிறர்

[அறியாமை.]”

என்பது கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கவித்தொகை. இறைவன் திருவடியாகிய அமல நிறையைக் கண்டவர்களே மனமும் மதியும் ஒன்றப் பெற்றவர்கள். இவர்களே சிவயோகிகள்—மெய்யடியார்கள் என்பது. மனமும் மதியும் எங்குள்ளன? எனின், நம் உடலகத்தே தான் உள்ளன என்று கூறப்படும். ஒன்று முன்னிலைக் கோரணிகளாகிய நன்மை தீமைகளில் ஈடுபட்டு ஊசலாடி அசைந்து வருந்துவது. மற்றையது அவச்சலனமடைந்து வருந்தாது அசையாமல் அசைந்து நிறையோடு இருப்பது. இவ் வுண்மையையே பின்வரும் பிரபல சுருதிகள் வற்புறுத்துகின்றன

முண்டக உபநிடதம்

“த்வா சுபர்ணா ஸ்யஸா ஸஹாயா ஸமானம் வ்ருக்ஷம் பரிஷத்ஸவ ஜாதே | தயோராய : பிப்பலம் ஸ்வாத வத்யந் சந்நந்யோ அபி சாக சீதி”

(இ-ள்.) இரண்டு அன்னங்கள் தோழர்களாய்க் கூடிக்கொண்டு பொதுவான அஃதாவது இரண்டிற்கும் உரிமையான ஒரே ஊருட்சத்தில் (சரீரம் என்பது) தழுவிக்கொண்டு இருக்கின்றன. ஒன்று அம்மரத்தின் இனிமையான பழத்தை உண்ணுகிறது மற்றது அதனை உண்ணாமல் பூரணமாக விளங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது என்பதாம்.

திருமந்திரம்

அன்ன மிரண்டொ வாற்றக் கரையினிற்றுன்னி யிரண்டுந் துணைப்பிரி யாதன்னத் தன்னிலை யன்னத் தனியொன்ற தென்றத் [கால் பின்ன மடவன்னம் பேறனு காதே.

(ஷே 7-ம், தந். ஆன்ம விலக்கணம்,— பிராணன், செ. 2.)

இவற்றால் மனமும் மதியும் பிரியாமல் பிரிந்து நிற்பன என்பதும், மனம்

மதியோடு ஒன்றுதலாற்றான் வீடு
பேறு உளதாகும் என்பதும் வெள்
ளிடையாம். இது பற்றியே “தன்னிலை
அன்னம் தனி ஒன்ற தென்றக்கால்
பின்ன மடவன்னம் பேறனுகாதே”
என்று கூறப்பட்டது. தன்னிலை
அன்னம் = மதி; பதி. பின்ன மடவன்
னம்—மனம், பசு. “சிவன் சிவன்;
சிவனே சிவன்.” என்பது யஜுர்
வேதத்தில் ஸ்கந்தோபநிஷத்

“சிவனெனச் சிவனென்னவேறில்லை”

என்பது திருமந்திரம்,

(ஷெ. தந். போதன் செ, 1.)

ஆன்றே எனின் ஒன்றல்ல. இரண்டே
எனின் இரண்டுமல்ல. ஒன்றும் தான்
இரண்டும் தான். இதனைத் தான்
அவாச்சியம் அவாங் மனகோசரம்
என்பது. விரிப்பிற் பெருகும். அமயம்
நேர்ந்துழி விரித்துக் கூறப்படும்.

மனதின் கண் உள்ள அழுக்கு—
அழுக்காகிய பாசம் நீங்கிய விடத்து
அது மதியோடு ஒன்றி நின்றல்
பூரணப்படும். அதுவே மதியாகும்
மதியாகிய பதியாகும் என்பது.
தன்னிலையாகிய மனதின் கண்
உள்ள அழுக்கு நீங்குவது எவ்வாறு?
அழுக்கை அழுக்கால் அகற்றவேண்
டும் என்னும் உபாயத்துக்கு ஒப்ப
முன்னிலையாகி விளங்கும் இனமான
அழுக்கை நிறைகண்டு பஞ்சீகரணித்
தலாற்றான்—அருந்தல் பொருந்தல்
கள் என்னும் வாய்மையான இயம
சியமாதிகளாற்றான் அழுக்கு மனம்
அவ் அழுக்கு நீங்கித் தூய்மை
அடைய வேண்டும்—அமலம் பெற
வேண்டும் என்க. இஃதன்றி வேறு
தடம் யாது? இப் பெற்றி கைவருவது
என்றால் எளிதின் முடியுமா? திரு
வருட் சகாயத்தாலன்றிச் சீவமுயற்சி
யால் ஆகுமா? எல்லாம் வல்ல சித்த
னாகிய சற்குருநாதனால் அருளப்படும்
சாதக யோகங்களை வழுவறத் தாங்கி
ஒழுகுதலாற்றான் இப் பெற்றி
கைகூடவேண்டும். திருப்பெருந்
துறைக் குருநாதன் அருளுபதேசம்

பெற்று அவற்றை வழுவறத் தாங்கி
ஒழுகிய மணிவாசகப் பெருமான் திரு
வாசகத் திருக்கழுக்குன்றப் பதி
கத்தில்

“.....

இலங்கு கின்றநின் சேவடி களிரண்டும்

[வைப்பிட மின்றியே

கலங்கி னேன்கலங்காம லேவந்து

[காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

(ஷெ. செ. 3.)

என்று அருளிச் செய்தார். சேவடிகள்
இரண்டும் காணப்பட்டன—வைக்கப்
பட்டன என்றார். சேவடிகள் எனப்
பட்டன யாவை? அவை தாம் மனமும்
மதியும் என்பன. குருநாதன் அருளிய
சாதகங்களை அளவிற்றத கஷ்டங்க
ளோடு வழுவின்றி அதுட்டித்துத்
தமது உடலுயிரை விமலமாக விளைத்
தமையால் மனமும் மதியும் ஒன்றப்
பெற்றமையே சேவடிகள் காணப்
பட்டன—வைக்கப்பட்டன என்பன
வற்றின் பொருளாகும். இவை ஒன்றப்
பெறுதற்கண் உளவாகும் துன்பம்—
இதற்குரிய சாதகங்களை அதுட்டித்
தற்கண் உளவாகும் கஷ்டம்—கர்மப்
போராட்டம் அளவு படுவதாகுமா?
அளவு படாதன என்பது “கலங்கி
னேன்” எனவும், “நானொணுத
தோர் நாண மெய்தி நடுக்கடலுள்
அழுந்தி” எனவும் அருளியவாற்றால்
நன்கு புலப்படும். இவ் அரிய பெரிய
பெற்றினை அடைந்ததே யோகம்—
வாய்மையான யோகம்—சிவயோகம்
என அறிதற்பாற்று. “கலங்காமலே
வந்து காட்டினாய்” என்பதனால்
சேவடி கண்டபின் மனம் ஊசலாடுவ
தாகிய அவச்சலனம் ஒழிந்து மதி
யோடு ஒன்றி நிறை பெற்றமை கூறப்
பட்டது. அசுத்த அசைவாகிய அவச்
சலனம் அடைந்த அழுக்கு மனம்
அவ் அழுக்கு நீங்கி மதியோடு மதி
யாகிய பதியோடு ஒன்றி நிறை தழுவி
நிற்பதே—அசையாமல் அசைவதே
“பொன்னூசல் ஆபிதல்” என்பது
இப் பெற்றி கைவரப் பெறவேண்டும்
என்பதே திருவாசகத் திருப்பொன்

னூசற் பதிகத்தால் கூறப்பட்டது.
மனமும் மதியும் ஒன்றிய இடமே அமல
முதற்படி. மலதேகம் விமலதேகமாய்
பொன் தேகமாய்—ரக்ஷக தேகமாய்
இடபதேகமாய் மாறிய இடம் இதுவே
என அறிக. வாய்மையான யோகப்
பயனாகிய இப்பெற்றி கைகூடப்
பெற்று மனமாகிய வாசியை—வாசி
யாகிய குண்டலியை—குண்டலியாகிய
சரீரத்தை வசப்படுத்திய மெய்யடியார்
பிணி மூப்புச் சாக்காடுகள் நீங்கி நித்தி
யத்துவம் அடைவர். பின்வரும் பிர
பல சருதிப் பிரமாணம் இவ் வுண்
மையை நன்கு வற்புறுத்துதல் கண்டு
கொள்க.

சுவேதாசுவதர உபநிடதம்

புருதிவ்யாப் தேஜோ சிலகே ஸமுத்திதே
பஞ்சாத்மகே யோக குணே ப்ரவ்ருத்தே
நதஸ்யரோகோ நஜரா நம்ருத்யு :
ப்ராப்தஸ்ய யோகாக்ஷி மயம் சரீரம்

(இ.-ள்.) ஐந்து தன்மைகளையுடைய
பிருதிவி முதலிய பஞ்ச பூதங்களும்
(அசுத்த பௌதிக சரீரம்) வெல்லப்
பட்ட போது, (வாய்மையான) யோ
கத்தின் பயனான சகல ஐசுவரியமும்
உண்டான போது, (அமல முதற்படி
அடைந்த போது என்பது), யோகத்
தாலான தேசோமயமான (பொன்
மயமான) சரீரத்தை அடைந்தவ
னாகிய அவனுக்கு (மாறிப் பிறந்து
விதேகம் பெற்றவனுக்கு) நோயில்லை;
ஜரை இல்லை (நரை திரை மூப்புப்
பிணி இல்லை) மரணம் இல்லை என்ப
தாம்.

விமலம் பெற்ற இவன் தூலம்,
வாதம் முதலிய பிணிகட்கும் காமம்
கோபம் முதலிய குணங்கட்கும் காரண
மாகிய அசுத்த நிறை நீங்கப் பெற்ற
மையால் பிணி மூப்புக்களால் பிண
வியலடைய மாட்டாது. மற்றே, இத்
தன்மை வாய்க்கப் பெற்ற இத்திர
னாகிய இவ் வழியடியான் சகச்சிட்ட
யாளனாய் உலகர் போல் வாழ்ந்து
வேண்டிய முன்னிலைகளை நிறை கண்டு
பஞ்சீகரணித்து அமலப்படி யேற்றம்

பெற்றுத் தனது விமல தேகம் அமல மாகப் பெற்று—சூக்குமமாகப் பெற்று (ஓ வடிவம்) அதனோடு சிதாசாசப் பெரு வெளியில் மறைந்து உண்மை முத்தி அடைவான் என்பதே இவ் அரிய பெரிய உபநிடதச் சுருதி நுதலிய பொருளாகும் என அறிதற் பாற்று. வேண்டியவற்றை யெல்லாம் வேண்டியவாறு அடைதற் கேற்ற அருந்தவமும் இதுவேயாம்.

குறள்

வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற்

[செய்தவ

மீண்டு முயலப் பகீம்.

(ஊ 27ம் அதி. தவம் செ. 5.)

என எமது பொய்யில் புலவர் விதந்து கூறிய தவமும் இதுவேயாம். மனமும் மதியும் ஒன்றுதலாகிய அமல் முதற்படி கண்ட வழியடியார், நினைத்த யாவும் முன்வந்து நிற்குமாதலால், தமது ஆக்கத்துக்கு — அமல விளைவுக்கு வேண்டிய முன்னிலைப் பொருள்களை யெல்லாம் வேண்டியவாறு எளிதிற்பெற்றுத் தமது உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றிச் சூக்குமமாய்க் காரணத்தில் ஒடுங்கி நித்தியத்துவம் அடைய வல்லராவார். இவர் மாண்பு முன்னம் பல கட்டுரைகளில் விரித்துக் கூறப்பட்டனவாதலின் ஈண்டும் விரித்தல் மிகையாகும்.

உலகர் போல் வாழ்ந்து இல்லற ஒழுக்க முடையராய் முன்னிலைகளை நிறைகண்டு பஞ்சிகரணித்து—அருந்தல் பொருந்தல் அடையப் பெற்று இயற்கை முறையான் அமைந்த உண்மைச் சாதகங்களால் அடையப்படும் இத்தகைய அரிய பெரிய சிவயோகத்துக்கும், இயற்கை விரோதமாகக் காடு மலைகளிலும் பிற இடங்களிலும் ஒரு பால் ஒதுங்கி மூச்சை வலிதின் ஓட்டிப் பிடித்து எங்கும் ஓடாமல் சாதித்து வாயோடு கண்மூடி மயக்கமுற்று மெய்யுணர்ச்சி இன்றி வீற்றிருக்கும் அவயோகமாகிய “அசட்டு” யோகத்

துக்கும் உள்ள இடையீடு அருளுக்கும் மருளுக்கும் உள்ள இடையீடு போல் வதாய் அளவிடற்கு அரிதாகும். மூச்சை வெளிவிடாது வலிதின் அடக்குவதே சிவயோகம் என அமைதல் இந்திரியத்தை வெளிவிடாது அடக்கிக் காப்பதே “இந்திரிய நிரோதம்” என அமைந்து அலமருதல் போன்ற தோர் மூடக் கொள்கையேயாகும். இன்ன நீராகிய அசட்டு யோகிகள் இவ்வாறு எத்துணைக்காலம் வீற்றிருப்பரே யாயினும் எம்பெருமான் திருவடியைக்காண மாட்டாதவராய் அசேதனமாய் மாண்டு பிறவி வலைப்படுபவரே என்பதனை நன்கு புலப்படுத்தும் பிரமாணங்கள் தத்துவப் பெரியார் அருளிய வேத நூல்களிலும் பிற நூல்களிலும் மிகப்பலவாய் உள்ளன. அவற்றுள் ஒரு சில இங்கே காட்டப்படுகின்றன.

திருமந்திரம்

அஞ்ச மடக்கடக் கென்ப ரறிவிலா
ரஞ்ச மடக்கு மமரூ மங்கிலை
யஞ்ச மடக்கில சேதன மாமென்றிட்
டஞ்ச மடக்கா வறிவறிந் தேனே.

(ஊ 7-ம் தந்-25வது, ஐந்திந்திரிய மடக்கு

[முறைமை, செ. 3.]

[ஐம்புலன்களையும் நிறை முறையோடு நுகர்தலாகிய அருந்தல் பொருந்தல்களால் உய்தியடையாது இயற்கை விரோதமாக அவற்றை அடக்குவது அறிவிலார் மாண்பு என்பதும் அமல முதற்படி கண்ட வழியடியாராகிய அமரர் தாமும் ஐம்புலன்களை நிறையோடு நுகர்ந்து படியேற்றம் பெறுபவரே யன்றி அவற்றை இயற்கை விரோதமாக அடக்குபவரல்லர் என்பதும், ஐம்புலன்களையும் அநுபவித்து உய்தியடைய அறியாது அவற்றை அடக்குவதால் அஞ்ஞானம் என்னும் அசேதனத்துவமே உளதாகுமன்றி மெய்யுணர்ச்சி கைவரமாட்டாது என்பதும் பசுமரத்து ஆணிபோல் இம்மந்திரத்தால் நன்று வலியுறுத்து நிலைநாட்டப்பட்டமை கண்டு கொள்க.]

எண்ணு யிரத்தாண்டு யோக மிருக்

[கிணுந்

கண்ணு ரமுதனைக் கண்டறி வாரில்லை
யுண்ணுடி யுள்ளே யொளிபெற நோக்

[கிடிந்

கண்ணுடி போலே கலந்திருந் தானே.

(ஊ 3ம் தந்-7வது தியானம், செ. 6.)

சனிகற்ப நிர்விகற்பநிட்டையாளராய்ப் பல்லாயிரம் ஆண்டுக் கணக்காக அசைவற வீற்றிருப்பவரே யாயினும் அவர் இறைவன் திருவடிகளைக் கண்டு உய்தியடைய மாட்டாதவரே என்பது இம்மந்திரத்தால் நன்று வலியுறுத்தப்பட்டமை கண்டு கொள்க. எத்தனையோ குட்டிச் சித்தர்களும் போலிச்சாமிமாரும் இமயம் முதலிய மலைச்சாரல்களிலும் பிற இடங்களிலும் இவ்வகையான அசட்டு யோகத்தை அநுட்டித்து மெய்யுணர்ச்சி யின்றிப் பிணம்போலக் கிடக்கின்றார்கள் என்ப. உலகமாக்கள் இவர்களையே பெரிய தவசிகள்—சித்தர்கள்—சைவர்கள் என்று மருளுகின்றார்கள். இவர்கள் குருவருளால் உலகர்போல் வாழ்ந்து அருந்தல் பொருந்தல் அடையப் பெற்றுலன்றி, இந்த நிலைமையில் எத்துணைக்காலம் கிடப்பவரே யாயினும் இறைவன் திருவடி கண்டு உய்தியடைதல் முயற்கொம்பேயாகும். சற்குருநாதன் அருளும் வாய்மையான சாதகயோகங்களை அநுட்டித்து உடலகத்து ஒளிபெற நோக்குவதால் அவ் உடலம் அசுத்த நிறை நீங்கி அமலமடைந்து கண்ணுடியின் தன்மையை அடைய வேண்டும். அஞ்ஞான்று சத்தாகிய அவ் “ஈனமில் காயம்” ஆகவே இறைவன் வீற்றிருப்பன். இது பற்றியே கண்ணுடிபோலே கலந்திருந்தானே.” என்றனர் திருமூலர் என்க. “ஈனமற்ற காயமாய் இருப்பன் எங்கள் ஈசனே.” எனச் சிவவாக்கியர் அருளியதும் அறிக. கண்ணுடிக்குக் கறுத்த நிழற்சாயை உண்டோ? இல்லை. ஊனம் அற்று அத்தன்மையை அடையவேண்டும் இத்தேகம் என்க. பிரணவ வடிவம் என்னும் ஓ வடிவம் இதுவே யாகும். இது தான் சிவன்

முத்த நிலை பூரணப்பட்ட தத்துவப் பெரியார் வடிவம் என்க. இது ஊனம் அறவே ஒழிந்து ஒளிமயமான வடிவமாதலின் நிழற் சாயை இல்லாதது; பரிசுத்துக்குப் புலப்படாதது. இவ்வடிவமே அருளாகிக் கரைந்து ஞானகாசத்தில் — சிதாகாசப் பெருவெளி யில் மறைதற்கு உரியது என அறிதற் பார்த்து.

ஒழிவிலொடுக்கம்

அறிவடங்கா வாயு வடங்கவசை வற்றத் தறியருந்தார் போலச் சமாதி—பெறுகி னடந்த குருட்மே னஞ்சருந்திப் பாழூர் கிடந்தகுழிப் புக்கதினுல் கேடு.

(ஷை-இயோகக் கழற்றி, செ. 3)

இவ்வாறு வரும் பிரமாணங்கள் பல. அவற்றை மேலும் காட்டப்புகின் மிக விரியும். இவற்றால் வாயுவை வலிதின் அடக்கி வாயோடு கண்முடி ஓராங்கு வீற்றிருத்தல் வாய்மையான யோகம் அன்று என்பதும் அதனால் யாது பயனும் இல்லை என்பதும் வெள்ளிடையாம்.

“ஹடயோகமே” உண்மை யோகம் எனவும் நித்தியத்துவம் அளிப்பது எனவும் புகழ்ந்து போற்றுவர் உலகினர் பல்லோர். ஹடயோகம் மூச்சுப் பயிற்சியால் ஆசனத்து இருந்தபடியே மேலெழும்பச் செய்வது. வடதேயங் களில் இது மிகவும் போற்றப்படுவது. மேனாட்டாரும் சிலர் (Hata Yoga என்று) இதனைப் புகழ்ந்து கூறியிருக் கின்றனர்; போக்கை வாயன் போரி மாலை மெச்சியது போல. இராம தேவர் என்னும் சித்தர் “தண்டக யட்சணி” என்னும் நூலில் ஹடயோ கத்தைப் பின்வரும் செய்யுளால் கண்டித்தனர்.

“சிவயோகம் மெய்ஞ்ஞான வாழ்வேயாகும் தீர்க்கமடா காயசித்தி கணத் திலாகும் அவயோகம் அடயோகஞ் செய்யாதே நீ

ஆச்சரியம் ராஜயோகந்தான்

பாரு

தவயோகக் குண்டலியே சத்திசத்தி

சார்ந்தறிவாயிலட்சியம் பூரண

ந்தானுச்ச

நவமலமணு வணுவாய் மேருவாச்ச

லட்சியமே யதீதமடா மோட்சந்தானே.

(ஷை-செ. 106.)

மூச்சுப் பயிற்சியே (Breathing Exercise) “பெரியோர் கண்ட யோகம்” எனவும் “மடை மாறுதல்” எனவும் “சாகாதலை” எனவும் “யாமே இதனைப் பயிற்ற வல்லேம்” எனவும் விஞ்ஞாபனஞ் செய்து இவ் அசட்டு யோகத்தைப் பயிற்றி உயிர் வாழ்வோ ரும் உளர். மூச்சை வலித்து இழுத்து அடக்கிப் பயிலுவதால் ஆரம்பத்தில் செந்நீர் ஆக்கமுறுவது போலவும் சரீரம் வலுவடைவது போலவும் காணப்பட்டு காலம் செல்லச் செல்ல அசுத்த நிறையே அதிகரித்து வாத பித்த சிலேத்துமங்களின் நூன மிகுதியால் பௌதிகங்கள் பேதப் பட்டுப் பரிதாபகரமான சாதல் ஏற் படுவதே யன்றி நித்தியத்துவம் உள தாவதென்பது முயற்கொம்பேயாகும். பின்வரும் சித்தர் திருவாக்கு இவ்வாறான அசட்டுயோகம் பயிற்ற முயல்வோர்க்கு உண்மையை நன்கு புலப்படுத்தும்.

சட்டைமுனிவர் குரு சூத்திரம்

பார்த்துச்சிலநூல்பாடிணைக்கற்றுக் காற்றையடைத்துக் கனயோகி யென்று சேர்த்துச் சீடரைச் செய்துபதேசம் கூத்திதுவாகும் கூடாது முத்தியே.

(ஷை-செ. 20)

வாசியை வாசி என்னும் குதிரையை வசஞ் செய்து அதனை வாகனமாகக் கொண்டவரே முத்தி நெறி சென்று நித்தியத்துவம் பெறவல்ல மெய்யர். இவர்க்கு வாசியாகிய குதிரை பற்றுக் கொடுக்கும்; வீட்டு நெறியாத்திரை யில் இடையீடின்றி எளிதிற் கொடு சென்று உய்க்கும்; மாயைப் போ ருக்கு—சூர சம்மாரத்துக்கு உதவி

புரியும்—பாச நீக்கத்துக்கு உறுதுணை யாகும் என்க. வாசியை உறவு செய்ய அறியாது இயற்கை விரோதமாக அதனை வலிதின் அடக்கி வருத்த வோரே பொய்யர். தன்னை உறவு செய்ய அறியாது பகைத்து வருத்தும் பொய்மையாளராகிய இவரை வாசி என்னும் இவ் அரிய பெரிய குதிரை யானது தானும் பகைத்துப் பற்றுக் கொடாது பழிவாங்கிவிடும்—துள்ளி விழுத்திவிடும் என்க. அதனால் நித் தியத்துவம் அடைய முடியாது தமது உடலில் அசுத்த நிறை அதிகரிக்கப் பட்டுக்காமம் கோபம் முதலிய படை களால் நலிந்து மாயைப் போருக்கு ஆற்றாது வாத பித்த சிலேத்துமங் களின் நூன மிகுதியால் பௌதிகங்கள் பேதித்து மூலாக்கினி அப்புக் கூற் றுக்கு அடக்கமாக அசுத்த ி என்னும் சிலேத்துமம் மேலிடுதலாகிய சவ்னி (Coma) என்னும் எமவேதனைப்பட்டு உடல் பிணமாகி விழ மாண்டு பிறவி வலைப்படுவர் இப்பொய்ம்மை யாளர் என அறிக. இவ் வுண்மை யையே பின் வரும் மந்திரத்தால் வற் புறுத்தி யருளிஞர் எம் அண்ணல் திருமுலர் என அறிக.

திருமந்திரம்

ஐவர்க்கு நாயக னவ்வூர்த் தலைமக னுய்யக்கொண் டேறுங் குதிரைமற் [ரென்றுண்டு மெய்யர்க்குப் பற்றுக் கொடுக்குங் [கொடாதுபோய்ப் பொய்யரைத் துள்ளி விழுத்திடுந் தானே. (ஷை-3ம் தந். பிராணயாமம் செ. 1.)

மெய்யடியார் எல்லாம் வாசிக் குதிரை யில் ஏறிக்கயிலை புக்கவரே யாவர்— வாசியாகிய குண்டலியை குண்டலி யாகிய சரீரத்தை வசப்படுத்தி—அம லமாக்கி அமலமடைந்த அவ்வுடலோடு மறைந்து உண்மை முத்தி அடைந்த வரே யாவர். அறுபத்து மூவருள் ஒருவராகிய சேரமான் பெருமாள் நாயனார் குதிரையில் ஏறிக்கயிலை புக் கனர் என்னும் கற்பனையின் இரகசி யார்த்தமும்—உண்மைப் பொருளும்

இதுவே என அறிதற்பாற்று. வேத உண்மைகளெல்லாம் நிறை முறையான கற்பனைகளாகவே கூறப்படும். இவற்றின் உண்மைப் பொருள் குருவருளாலன்றி அறிய முடியாதன. இவற்றுக்குத் தூலப் பொருளாகிய பொய்ப்பொருள்கண்டு மயங்குவது உலகியல், வாசியை வசப்படுத்துவதே உயிர் நிலை எனப்படும் பிராணயாமமாகும். வாய்மையான பிராணயாமம் கைவரப் பெற்ற மெய்மையாளர் உடலை விட்டு உயிர் பிரியுமா? பிரியமாட்டாது. பிராணயாமம் என்பதற்கு முச்சை அடக்குதல்—பிராணனை வலிதீர் நடுத்தூப் பயிலுதல் எனப்பொருள் கூறுவது தவறு. இது மெய்யடியாராகிய வித்தகர்க்குரிய யோகமன்று. சற்குருநாதன் அருளால் இயற்கை முறையான அருந்தல் பொருந்தல்களால் பௌதிக பஞ்சிகரண நிறையைச் சமப்படுத்துதலாகிய வாய்மையான இயமநியமாதிகளை அநுட்டித்துக் காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறிந்து ஒழுகும் சிவயோகிகளாகிய மெய்யடியார் உடல் பிணமாகி விழ மரணமடையாது கூற்றனை உதைத்து—விதியை வென்று வித்தியத்துவம் பெறுதல் வேத உண்மையாகிய சத்தியமே யாகும்.

திருமந்திரம்

எற்றி யிறக்கி யிருகாலும் பூரிக்குங்
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாரில்லை
காற்றைப் பிடிக்கும் கணக்கறி வாளர்க்குங்
கூற்றை யுதைக்குங் குறியது வாமே.

[ஊ-3ம் தர். பிராணயாமம் செ. 23.]

இது காறும் கூறியவைகளால் குருவருளால் பெறப்படும் அருந்தல் பொருந்தல் என்னும் நிறை முறையான சாதகங்களால்—இயமநியமாதிகளால் மனமும் மதியும் ஒன்றுதலே வாய்மையான யோகம்—சிவயோகம் என்பதும், வாயுவை வலிதில் தடுத்து வாயோடு கண்முடி ஓராங்கு வீற்றிருந்தல் பிறவி நெறிகாட்டும் அசட்டு யோகமே என்பதும், வாய்மை

புத்தக மதிப்புரை

பயிற்சி மாலை (க—ம் மலர்)

இது, தமிழ்ப்பாடசாலைகளில் நிகழும் தற்காலப் படிப்பு முறைக்கு ஏற்ப அரசாங்க வித்தியா பகுதியாருடைய பரீட்சா பத்திரங்களைத் தழுவி இலக்கண வினாக்களும் வசனம் எழுதும் முறையும் பங்கீகரணமும் சொற்பொருள் விளக்கமும் அமைய எழுதப்பட்டதோர் சிறிய நூலாகும். தமிழ்ப் பள்ளிக்கூட மாணவர்க்கும் ஆங்கில பாடசாலைகளில் தமிழையும் ஒரு பாடமாகக் கொண்டுபயிலும் மாணவர்க்கும் மிகப் பயன்படுமாறு அமைந்துள்ளது. ஆக்கியோரது தமிழ்ப் புலமையையும், நுண்மாணுழை புலத்தையும் இடையீடில்லா உழப்பையும் நன்கு புலப்படுத்துகிறது. இதனை இயற்றியோர் எமது “வித்தக” நிருபநேயர்களுள் ஒருவரும், மதிப்பொலிவிற சிறந்த அறிஞர் ஸ்ரீ-மார் அ. பொன்னையா யான சிவயோகிகள் மரணமடையாது உடலும் உயிரும் ஒழிவற ஒன்றி நீத்தியத்துவம் அடைவர் என்பதும் ஒருவாறு உணரத்தகும்.

சபம்.

பிள்ளை அவர்களை அதிபராகக் கொண்ட யாழ்ப்பாண அரசினர் ஆசிரிய கல்லூரியில் பயின்று யோக்கியதா பத்திரம் பெற்ற ஆசிரியருமாகிய யாழ்ப்பாணத்து வேலணையூர்பண்டித ஸ்ரீ மார். கா. பொ. இரத்தினம் அவர்கள் ஆவர். வயசிற சிறியரும் அறிவிற பெரியருமாகிய எமது பண்டிதர் அவர்கள் மேலும் இது போன்ற பல நூல்களை இயற்றி உலகிற்கு உபகாரியாய் வாழும்படி திருவருளைப் போற்றுகின்றோம். [ப—ர்.]

—0-0—

“வித்தகம்” பழைய பிரதிகளின் கிரயம்

- 1-வது நெம்பர் தனிப்பிரதி விலை அணு 4.
- 2-வது ,, ,, ,, 4.
- 3-வது முதல் 20-வது வரையில் பிரதி ஒன்றுக்கு விலை அணு 2.

வேண்டுவோர் தபால் முதலிரை அனுப்பி பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

வித்தகம் ஆபீஸ்.

புதுவை.

வித்தகம்

முதல் வருட ஆறுமாத சஞ்சிகைகள்
புத்தகமாக கட்டப்பட்டன.

முதுகில் தோல்—கலிக்கோ (Half Leather—Calico Bound)	... 2 8 0
முழு கலிக்கோ— (Full Calico Bound)	... 2 4 0
முதுகில் கலிக்கோ—மார்பில் தாள் (Calico-marble Bound)	... 2 0 0

(தபால் செலவு பிரத்தியேகம்)

வித்தகம் ஆபீஸ்,

புதுவை.